

Anaco Eutrapélico

A min me dan un noxo estraordinario aqueles tipos que pra xustificaren a sua aparente transixenza c'ó presente — transixenza que no fondo non e siñón a máscara con qu'encubren unha simpatía apellan ao argumento de descarregare toda a sua caraxe e as suas condenacións encol do pasado. Taes tipos, agora abondosos n'estremo, son polo xeral dos que, en maior ou menor grado, se viñan aproveitando de aquel pretérito de queagora din arrengaren, ou cando, menos si d'él non tiraban tallada, á sua estabilidade contribuian, xa adoptando unha actitude pasiva, un deixar fagüere cómodo e proveitoso decote; xa valéndose de un franco arrechego da hambreira pra que o qu'eisistía perdurase e fose dando os froitos que gustosamente eran saboreados. Polo xeral taes tipos, os derradeiramente aludidos, adoitan a seren os que hoxe con mais quentura e resolución s'eispresan cando do pretérito o constitufan eles, eles eiscurusivamente, e que a mesma caraxe que hoxe din sentiren contra aquello, a sentian estoncés contra os que xenerosamente e con exemplar outura de miras traballábamos polo derrubamento do apodrido e a curación do malado.

Mai sexa o que sexa e remontándose un por encol de todo, o espectador imparcial que tamén degóira sere actor, sabe perfectamente que ise confusiónismo xa non pode donarese cando o pensamento s'enfoca deica o futuro. Estoncés cada concepto aparece precisado e dintorneado cal compre. Y-esi, por exemplo, aquello qu'á axuntamento de degóiros, proyectos e arelos a se realizaren en días que terán de vireñ; aquello que constitúe tencionamentos salvadores e maduraren, nos que van choídas as pedradas e xúrdias recompensas dos que por non tener presa chegarán ben e señ entropozos maiores ás metas areladas; aquello todo, n'unha verba, que integra e compón o que chamamos futuro, iso se non pode confundire en dexamais nen có que foi. E algo que se persoaliza xurdiamente e ten por si mesmo un outo valor difenzial que imposibilita as

fundamentos do mesmo, o presente automaticamente aparece como incompatibel e se arreda, e o pertérito non xiquera xa se lembra.

O futuro non pode sere presente nin pode chamar-se pretérito. O futuro é, única i-escrusivamente, iso: Futuro. E por sere futuro, e por se chamare futuro, e ainda mais que por se chamare, por se sentir futuro, desbota concomitanzas, contactos, ainda lixeiros acaroamentos, n-evitación de contactos pra poder amostrar decote, ergueita e limpa como enorgulecedor frasón, a sua envergadura peculiar, inconfundible, verdadeiramente singular, diferenza e única. Sere dos do futuro, pois, e non gardare semellanza nin tere vencello ningún cós actuaes nin cós do pasado. E sere un por si mesmo, firme e resolto, tenso o presto a partida como un dardo no momento de ire a ser ceibido.

Rectificando o coñecido dito de Schiller, "Soio o que pasa é belido, nós herramos moi outo: non o que pasa siñón o que ten de vire e verdadeiramente belido. E si alguém, iñorante ou cego, nos demanda impertinente, a nosa adscripción, empregando as rutinarias i-estúpidas adoitadas: Do vello? Do novo? Nós responderemos decote, como compre é como é axeitado: Nós, non do vello nin do novo. Nós do futuro.

Ramón VILLAR PONTE

"LA RURAL"

SOCIEDAD ANÓNIMA DE SEGUROS
(FUNDADA EN 1894)

Fondos de garantía, rentas y premios (1922)

\$ 10.750.000. c/l.

Incendio - Accidentes (Colectivos, ley 9688 e Individuales) - Vida - Cristales - Responsabilidad Civil - Reaseguros

Sucursal:
ROSARIO S. FE
San Lorenzo 1055
(Edificio propio)

Casa Matriz:
BUENOS AIRES
Cangallo 559
(Edificio propio)

162

30

olabo-

uyen el
interes-

ANDA

96

